BABAMA MEKTUP

GÜLCAN KURTUL

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Babama Mektup
Gülcan Kurtul

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Ocak 2025
ISBN: 978-625-6130-53-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BABAMA MEKTUP

Gülcan Kurtul

Not: Yazar kendi isteği üzerine kitapta “ağabey” yerine “abi” sözcüğü kullanmayı tercih etmiştir.

Dostların benden soruyorlar seni,

Bilmiyorum, diyorum.

Yalan değil ki.

Hem, eğer acıtacaksa kalbini ve kanatacaksa yüreğini bilmek bazı şeyleri,

Bilmemek en iyisi değil mi?

Eylül 2022

Merhaba baba,

Çok uzun zaman oldu konuşmayalı seninle. Bilmem hâlâ hayatta mısın, ama öyle olduğuna inanmak istiyorum.

Çok uzun süre bekledim ben, tahmin ettiğimden çok daha fazla. Sana olan öfkemin geçmesi için nafile bekledim. Ben sana küstüm, kalemim kâğıtlara.

Derin, sessiz bir bekleyişle geçti yıllar. Sana söyleyecek söz bulamadım. Kafamın içinden sana destanlar yazarken, belki de attığım her adımda seninle konuşur, dertleşir, gülüşürken, yüzünü gözlerimin önüne getirip hasret giderirken; dışarıdan bir heykel kadar sessizdim.

Sana söyleyecek söz bulamadım. Sen beni terk ettin, ben de kelimeleri.

O kadar uzun süre geçti ki aradan, günün sonunda sana neden kızdığımı bile unuttum. Olaylar, anılar canlılığını yitirdi, hayal ürünleri gerçekleriyle yer değiştirdi ama sana olan öfkem dinmedi. Kalbimin içi bir volkan gibiyken, her geçen gün benliğimi eritip beni yok ederken, ben dışarıdan bir buz dağı kadar sessiz ve soğuk, bekledim. Gün geldi çatladı buzul-

larım, içimdeki ateş çatlaklardan sızmaya başladı yavaş yavaş ve ben ağladım. Hıçkıra hıçkıra... Bazen de sana küfürler ede ede sayfalar dolusu mektuplar yazdım. Sana hiç göndermeyeceğim, senin hiç okuyamayacağın mektuplar. Öfke dolu, sitem dolu, isyankâr mektuplar… Sanki karşımda sen varmışsın da yüzüne söylüyormuşum gibi yazdım. Belki yüzüne bir tokat bile indirdim yeri geldiğinde ama boşuna. Gerçeğinin yerini hiç tutmadı hayallerim.

Sanırım sağa sola ateş püskürtmelerim, arada fırtınalı deniz misali kabarıp durulmalarım hep bundan. Artık seninle hiç konuşmayacağımı, bu mektubu hiç göndermeyeceğimi ve seni bir daha hiç göremeyeceğimi bilsem de seninle oturmuş bir kafede çay içiyormuşuz da ben sana dertlerimden dem vuruyormuşum gibi konuşmaya hazırım. İşte bu satırları bu yüzden yazıyorum. Belki bir gün okursun diye değil, seni ve sana dair ne varsa içimde, artık dışarı atmak için. Senden sonsuza kadar kurtulmak istiyorum.Artık seninle hiçbir zaman kafamdaki gibi bir baba-kız olamayacağımızı biliyorum. Ben isterdim ki dağ gibi sırtımı yasladığım duvar ol, ağırlığı altında beni ezen bir güç değil. Hep *"Benim babam var, bana hiçbir şey olmaz."* diyebileyim istedim. "*Babam beni seviyor, başka kimsenin sevmesine gerek yok."* veya *"Ben babamın kızıyım, kimse beni korkutup incitemez."* diyebilmek... Diyemedim. Başımın üstünden gölgeni sakındığın için sana çok kırıldım.

İsterdim ki sen benim en yakın dostum ol bu hayatta. Konu fark etmeksizin akşamdan oturup seninle sabahlara kadar muhabbet edelim isterdim. Havadan sudan da konuşabilirdik, dertleşebilirdik de. Ben sana bazen dostlarımdan yakınırdım,

"...Derin, sessiz bir bekleyişle geçti yıllar. Sana söyleyecek söz bulamadım. Kafamın içinden sana destanlar yazarken, belki de attığım her adımda seninle konuşur, dertleşir, gülüşürken, yüzünü gözlerimin önüne getirip hasret giderirken; dışarıdan bir heykel kadar sessizdim."

"...O eski ve yaşlı arabanın içinden bir baş uzanıyor gülen gözlerle. Gözler senin değil. Baş senin değil. Yine de gülümsüyorum... Babasız nasıl yaşanır bilemiyorum çünkü. Ama dolmuyor işte. Bir şeyler eksik, bir şeyler fazla, bir şeyler yanlış, bir şeyler farklı... Diyemiyorum kimseye. Özlüyorum bir şeyleri. İçim yeniden cız ediyor, bu sefer daha kuvvetli. Yine de belli etmiyorum."

Kelimeler söylenmediğinde ne olur? Gönderilmemiş mektuplardan oluşan bu son derece kişisel koleksiyonda yazar, babasıyla olan ilişkisinin çalkantılı sularında gezinerek sevginin, hayal kırıklığının ve özlemin karmaşık dansını keşfediyor. Her mektup onun ruhuna açılan bir pencere ve eksik kalmış aile bağlarının karmaşıklığını ve söylenmemiş gerçeklerin ağırlığını ortaya çıkarıyor. Yazar, samimi düşünceleri aracılığıyla okuyucuları kendi iç yolculuklarına çıkmaya ve çoğu zaman görmezden gelinip ifade edilmeyen ve derinlerde biriktirilen duygularla yüzleşmeye davet ediyor.

9 786256 130531